

Láttelelet

A kutatásban részt vevők egy csoportja. Középen köpeny nélkül dr. Szegő Péter, az orvos-csapat vezetője

egy lázadóról

nosztikai laboratóriumot terveznek San Franciscóban. De:

– Előbb ki kell kényszeríteniünk a tudásanyagunk hazai pontos és nyilvános megmértetését – mondja Ádám. – Itthoni referencia kell, akkor jöhet a külföldi offenzíva. Ezt égő háttérrel kell megvalósítani. Ez egy háttérrel megvalósított.

Módszerét, készítményét régiesen eladhatta volna Nyugaton. Nem tette, nem teszi.

– Megmutatom – mondja –, hogy ezt azért is itthon viszem végig. Ebben dollármilliárdok vannak.

Én már harmincéves koromban kiittam mindazt, ami szegény. Egész bölcs nem vagyok, azonban nem is vagyok boldog egészen (Villon: A nagy testamentum)

– Mit mutatnak eddigi adataik?

– Egyetlen olyan kísérleti adatunk sincs – másnak sem –, ami megkérdőjelezné feltevéseinket és állításainkat. Am továbbra is rendkívül sok a tisztázni való. Milyen a kóros folyamatot kiváltó tényezők pontos hatásmechanizmusa? Hogyan lehetséges preventív terápiát alkalmazni? Amit bizonyítottan tudunk: az immunrendszer kellő tartalékai esetén módszerünk és készítményünk látványos eredményeket hoz.

– Mi a csoport elgondolásainak alapszemléje?

– A daganatos megbetegedések kiváltó tényezőinek sokasága és a tünetegyüttesek sokfélesége ellenére van analóg folyamat és azonos jelleg: a szöveti szerveződés rendjének megbomlása – mondja Kovács Ádám. – Ezt a rendet normális körülmények között a szervezet immunrendszere biztosítja. Amikor a klasszikus citosztatikumokkal és úgynevezett „csapás-terápiával” gyógyítják a beteget, akkor az amúgy is megbomlott egyensúly tovább romlik: úgy

nyúlnak a szervezethez, mintha egy óra javítását azzal kezdenék, hogy kénysavat öntenek bele. Szerintünk a megoldás nem a megbetegedett sejtek elpusztítása, hanem a közöttük lévő kommunikációs kapcsolatot helyreállítása.

– A gyakorlatban mindezt hogyan akarják elérni?

– Kidolgoztuk a vérsavó-kenetek vizsgálatán alapuló diagnosztikai eljárás, ami – nemcsak a mi vizsgálataink szerint – felismerhetővé teszi a kóros folyamatot akkor is, amikor a szervezetben még semmi-féle tumor nem mutatható ki. Mivel pedig a minden határon túli sejtsztozódás közös okának a sejtek közötti információközlés hiányát látjuk, kidolgoztunk egy olyan készítményt – ez a Celladam nevű szer –, amely a kísérletek tanúsága szerint képes helyreállítani a sejtek közötti kommunikációt; ez leállítja vagy vissza is fordítja a sejtburjánzást. Nem a beteg sejtek „lebunkázását” tartjuk tehát terápiakus módszernek.

– Elgondolásukat eddig hol, kikkel sikerült hivatalosan is elfogadtatni?

– Eddig – és ezt tartjuk a legfontosabbnak – elsősorban a ráksejtek „méltyányolták” felismeréseinket. Rendkívül fontosnak tartjuk azoknak a betegségeknek a vizsgálatát, amelyek a szervezet védekező rendszerének mechanizmus-zavarával kapcsolatosak. Ilyen például az AIDS-kór, az autoimmun betegségek, de ide sorolandó az összes olyan megbetegedés, amely a környezet szennyeződése vagy erős stressz-hatások következtében áll elő.

– Ha valaki Önökhöz fordul, mivel fogadják?

– Mi senkit nem kezelhetünk. A szabályok azonban lehetőséget adnak arra, hogy minden orvos a tudása szerint legalkalmasabbnak ítélt készítményt alkalmazza betege

érdekeiben. Aki hozzánk fordul, nyomtatványt kap, amelyre egy orvos aláírását kell megszereznie, hogy az a Celladamot akarja alkalmazni. A körülöttünk lévő szakmai, „blokkolás” ellenére egyre több orvos vállalja ezt a felelősséget és kockázatot.

– Bátor orvosok másfél éve kezdték a szer humán alkalmazását. A rákgyógyításban a sikert ma öt éves túléléssel mérik. Vajon a gyógyulás kritériuma akkor is öt év kell, hogy legyen, ha már tünetmentes szakban kimutatható a kóros folyamat, vissza is szorítható és a burjánzás megszüntetése pontosan regisztrálható? Ki mondja meg, hogyan kell megítélni, ha a preventív terápia következtében alapvetően megváltoznak a halálozási statisztikák?

– A hazai orvosközvélemény?

– Fokozódó érdeklődés és kemény ellenállás. Az érdeklődést – mivel a hazai kommunikációs fórumokon alig juthatunk szóhoz – az Uránia Csillagvizsgálóban tartott előadásokkal igyekszünk kielégíteni és ébren tartani. A kemény ellenállás pedig érthető. Azt szoktam mondani: a műszaki ember azért fogékonyabb a mi koncepciónkra, mert az orvosok a számánkból, a műszakiak meg a piramis-építőkből lettek. A műszaki egészen másként tekint az életre (mint dinamikus struktúrák létezési módjára), mint az orvos, akinek az élet a foglalkozás tárgya.

– Publikációk?

– Minden lehetőséget meg kell ragadnunk, hogy az „igét hirdessük”! A múlt ősszel Dzsakartában és Athénban képviseltettük magunkat rákkutatási konferenciákon, mert valahik azt akarják elérni, hogy ne „fertőzhessük meg” az ideit, budapesti nemzetközi onkológiai konferencia legkörét, hogy ott csak a citosztatikumok „evangéliumát” lehessen zengen. Hogy a hazai gyógyító orvosok ne tudjanak arról: van más út, más lehetőség is!

– Miért adja ingyen a készítményt a gyógyításhoz?

– Egyrészt azért, mert amíg nem törzskönyvezett gyógyszer, kuruzslásnak számítana gyógyszerként alkalmazni. Másrészt és főleg azért: én is fel tudom mérni, hogy a rák mennyire az emberi méltóságot megalázó állapot. Embertelenség lenne, ha másként tennék.

– Mire számít?

– Minden akadály ellenére meggyünk előre. A legfontosabb kérdés az, hogy amíg ez a „menetlenség” tart, kaphatják-e legálisan a betegek a készítményt vagy sem, és ki vállalja nemleges választást a felelősséget? Ez az egész nekem személyes játszma is: több, mint húsz éve egy ember padlára küldött rákkutatási elképzeléseim miatt és nyolcat számoltak rám, mire feltrápszkoztam: akkor az utcára kerültem. Tíz év múlva újra padlón

voltam egy másik ellenféllel szemben. Nem adtam fel. Bebizonyítottam az igazamat. Bebizonyítottam, hogy azok az emberek is kénytelenek lesznek ezt elismerni.

Ha sikerül, ennél sokkal többet bizonyít. De ha nem, akkor is. Az jár az eszemben: hogyan lehetséges ez az örült konfliktus olyanok között, akik egyformán a rém – a rák – legyűrésére tették fel az életüket?

Elmosolyodik, ellazul: – Nem hiszi el, de jókedvűen csinálom végig.

... akkor saját ítélettel májva tüzén inkább elégnék. Szükségéből bont törvényt az ember... (Villon: A nagy testamentum)

– Amikor megcsináltam a lézermikroszkópot a sejt körüli struktúra vizsgálata – ezek a sejt „telefon-drójtjai” – és először belenéztem, azonnal megláttam, ami nyomra vezetett. Az első felvétel mindent eldöntött. Ez tehetség? Nem hiszem. Inkább az a kérdés: miért, nem vették ezt észre a hivatásos kutatók? Miért nem tették fel a miérteiket? Milyen kutató az, akinek nem a szokatlan, az új, a retlen úti meg a szemét, aki mindentuntalan csak az ismertnek az igazolására vállalkozik?

– Lassan, de nő befolyásos kutató-orvos támogatóik tábora...

– Érzékelik a széleskörű szakadékat, és úgy döntenek: át kell ugrani a másik oldalra, mert később már nem lehet. Elegendő és meggyőző már a tudásanyagunk ahhoz, hogy ez számukra egyértelművé váljon. Szakmai lelkiismeretességükért és emberi nagyságukért tiszteletet érdemelnek, hiszen a legnehezebbre vállalkoztak: felülbírálják önmagukat. A gyógyításban dolgozók pedig szövetségeseink – csak alig tudnak rálnunk.

– Ki tudja meggyőzni Kovács Ádámot? Meggyőzhető egyáltalán?

– Senki és semmi nem tud meggyőzni, csak én magamtól. Ez hibám és erőm. A tényeknek, az objektív eredményeknek az értékelésében csak egyetlen, a C-ségséget adekvátan leíró változat lehetséges. Ehhez tartom magam.

Ha csak morzsányival járul hozzá a rák leküzdéséhez, akkor is minden módon támogatni kellene, mint mindenkit, aki ezért dolgozik. Tudom: már azzal is beérné, ha nem akadályozná. Mi többiek nem érhetjük be ennyivel!

A gyógyításban dolgozó orvosok, a betegek s magam sem dönthetem el: Kovács Ádám lázadó sejtjeit vezetnek-e majd a megoldáshoz? Ez a döntés – a ráksejteké. A kórházakban, klinikákon emberfeletti harc zajlik az életéért, a gyógyító orvosok a lehetetlent is megkísérik: rajtuk semmi nem múlik. Tudniuk, tudniuk kell Kovács Ádámról! A kovácsádámokról, akik nélkül sem a rákot, sem mást nem lehet legyőzni, akik nélkül sosem lehetünk volna esendő-segünkben is mind többre képesek emberek.

Hódi Tóth József